

Sygn. akt I CNP 52/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie skargi M. Spółki z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt VI ACa [...], wydanego w sprawie

z powództwa M. Spółki z o.o. w W.

przeciwko M. Ł. i W. Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W., którym w części oddalono powództwo o zapłatę na podstawie weksla niezupełnego, wystawionego przez pozwaną jako zabezpieczenie roszczeń z tytułu umowy leasingu. W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w związku z cofnięciem powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia. Za pomocą weksla powódka dochodziła zapłaty zaległych rat leasingowych i rat, które stały się wymagalne z chwilą wypowiedzenia umowy, a także odsetek za zwłokę w spełnieniu świadczenia. W związku ze zbyciem przedmiotu leasingu przez powódkę, kwota uzyskana z tego tytułu została zaliczona przez Sąd Okręgowy na poczet pozostałej części dochodzonego roszczenia, konsumując je w całości – co w ostatecznym rezultacie doprowadziło do oddalenia powództwa. W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powódka zarzuciła wydanie tego wyroku z naruszeniem art. 709¹⁵ k.p.c., przez stwierdzenie, że wpływ uzyskany z zagospodarowania rzeczy stanowiącej przedmiot leasingu może zostać zaliczony także na poczet należności z tytułu rat leasingowych, które stały się wymagalne przed rozwiązaniem umowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, niezgodność z prawem, której dotyczy skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, oznacza niegodność o kwalifikowanym i ewidentnym charakterze. Rozumienie to zakłada istnienie pewnego marginesu swobody w stosowaniu prawa przez sąd, która pozostaje poza zakresem kontroli dokonywanej w ramach rozpoznania skargi wnoszonej na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 lutego 2013 r., IV CNP 36/12, nie publ. oraz z dnia 5 października 2012 r., IV CNP 8/12, nie publ.) oraz został zaaprobowany przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11 (Dz. U. z 2012 r., poz. 1104).

Zarzut sformułowany przez skarżącą nie pozwala stwierdzić, by wskazywane w nim uchybienie mogło odpowiadać tak rozumianej niezgodności z prawem.

Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia wskazuje na dokonanie przez Sąd Apelacyjny dostatecznie wnikliwej wykładni art. 709¹⁵ k.c., za pomocą metod językowych i funkcjonalnych. Sąd ten bez wątpienia wywiązał się tym samym z obowiązku ciążącego na nim w ramach procesu stosowania prawa. Zdaniem skarżącej wynik dokonanej interpretacji nie jest poprawny, twierdzi bowiem ona, że na gruncie art. 709¹⁵ k.c. odmiennie traktować należy raty, które stały się wymagalne przed dniem rozwiązania umowy oraz raty, uzyskujące wymagalność dopiero z tym dniem. Pogląd ten sprowadza się jednak wyłącznie do przedstawienia alternatywnego sposobu wykładni art. 709¹⁵ k.c. Nie został on poparty, poza własnymi poglądami skarżącej, jakimikolwiek twierdzeniami, które pozwalałyby uznać ten pogląd za dominujący w dotychczasowym stosowaniu omawianej regulacji lub z innych powodów bardziej poprawny od stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny. Samo wskazanie możliwości odmiennego sposobu rozumienia regulacji, która stała się podstawą zaskarżonego orzeczenia, nie może natomiast jeszcze uzasadniać wniosku, że w zakresie tym doszło do istotnego naruszenia prawa.

Z uwagi na powyższe, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku należało uznać za oczywiście bezzasadną i odmówić przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.